

БОСНА И ХЕРЦЕГОВИНА
РЕПУБЛИКА СРПСКА
ВРХОВНИ СУД РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 11 0 У 028385 21 Уж
Бања Лука, 15.04.2021. године

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија Едине Чупељић као предсједнице вијећа, Смиљане Мрше и Страхиње Ђурковића као чланова вијећа, уз учешће Маје Савић као записничара, у управном спору по тужби С. В. из Б., којег заступа пуномоћник А. М. адвокат из Б., (у даљем тексту; тужилац), против рјешења Одбор ... број ... од 23.12.2020. године (у даљем тексту тужени), у предмету пријема приправника у радни однос по јавном конкурс, одлучујући о жалби тужиоца изјављеној против рјешења Окружног суда у Бањалуци број: 11 0 У 028385 21 У од 02.02.2021. године, у сједници вијећа одржаној дана 15.04.2021. године, донио је

РЈЕШЕЊЕ

Жалба се одбија и потврђује рјешење Окружног суда у Бањалуци број: 11 0 У 028385 21 У од 02.02.2021. године.

Одбија се захтјев тужиоца за надокнаду трошкова поступка.

Образложење

Побијаним рјешењем Окружни суд у Бањалуци се огласио стварно ненадлежним за поступање по тужби против рјешења туженог Одбора ... број: ... од 23.12.2020. године (став 1 диспозитива), те је у ставу 2 диспозитива одређено да ће се по правоснажности рјешења предметни спис доставити Основном суду у Бањалуци као стварно и мјесно надлежном суду на одлучивање.

У образложењу побијаног рјешења суд се позвао на одредбе члана 31 став 1 тачка г) Закона о судовима Републике Српске („Службени гласник РС“, број: 37/12 и 44/15), којим је одређена стварна надлежност окружних судова за одлучивање у управним стварима, а одредбом члана 1 Закона о управним споровима („Службени гласник РС“, број: 109/05 и 63/11-у даљем тексту ЗУС) је прописано да у управним споровима судови одлучују о законитости аката којима органи јединице локалне самоуправе, предузећа, установе и друга правна лица која врше јавна овлашћења, рјешавају о правима и обавезама физичких и правних лица или других странака у појединачним управним стварима, док је одредбама члана 419 до 422 Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 58/03- 61/13, у даљем тексту ЗПП), регулисан поступак у парницама из радних односа. Суд закључује да из садржаја тужбе и оспореног акта произлази да се у конкретном случају не ради о управном спору, већ радном спору, односно спору везаним за остваривање права из радно-правног односа, чије рјешавање спада у стварну и мјесну надлежност Основног суда у Бањалуци, сходно одредби члана 30 став в) тачка 1 Закона о судовима Републике Српске, а у вези

са одредбом члана 40 ЗПП, на што је тужилац и поучен у правном лијеку као саставном дијелу тог рјешења.

Против тог рјешења тужилац је благовремено изјавио жалбу у којој је истакао да се побијано рјешење односи на конкурсну процедуру, а предметни конкурс је поништен из разлога што је тужени орган сматрао да је у тој процедури дошло до повреде правила поступка, а не примјене материјално-правних одредаба које регулишу радно-правни статус тужиоца. Тужилац је у тужби тврдио да у конкурсној процедури није дошло до погрешне примјене материјалног права, а да недостатак поједине документације у спису не представља разлог за поништење цјелокупног конкурса. Додаје да то значи да првостепени суд у предметном управном спору не би одлучивао о радно-правном статусу тужиоца већ о томе да ли су постојали услови да првостепени орган поништи предметни конкурс из процесних разлога. Указује на рјешење Врховног суда Републике Српске број 11 0 У 025972 20 Уж од 04.06.2020. године, у којој правној ситуацији се такође радило о питању стварне надлежности Округног суда у Бањалуци у управном спору, односно погрешној поуци о правном лијеку туженог органа. Предложио је да се жалба уважи, побијано рјешење укине и предмет врати на поновно одлучивање те да му се надокнаде трошкови састава жалбе и судске таксе у износу од 937,50 КМ.

У одговору на жалбу тужени орган је остао код разлога садржаних у образложењу оспореног акта па је предложио да се жалба одбије као неоснована. Истакао је да учесници јавног конкурса, односно приправници који се примају у радни однос у републички орган управе ради обављања приправничког стажа, сходно одредбама члана 110 Закона о државним службеницима („Службени гласник РС“ број 118/08-57/16), заштиту својих права остварују у радном спору пред основним судом као стварно надлежним судом и у том смислу је тужилац и поучен да против рјешења Одбора државне управе за жалбе може покренути спор пред Основним судом у Бањалуци, као стварно и мјесно надлежном суду. У том смислу је истакао да су чланом 25 Закона о државним службеницима предвиђена радна мјеста руководећих државних службеника за чије је постављање и разрјешење надлежна В. и радна мјеста државних службеника за које је надлежан руководилац органа, те да сходно томе само државни службеници које поставља В. (помоћник министра, секретар М., руководилац републичке управе, републичке управне организације, њихови замјеници и помоћници, главни републички инспектор, секретар у А.), могу водити управни спор против аката В., како је то регулисано чланом 38 став 3, и чланом 77 став 4 Закона о државним службеницима.

Одлучено је као у диспозитиву овог рјешења из сљедећих разлога.

Указивање тужиоца на рјешење Врховног суда Републике Српске број 11 0 У 025972 20 Уж од 04.06.2020. године је неосновано и без утицаја је на правилност и законитост побијаног рјешења. Наиме, у образложењу цитираном рјешењу је наведено да је у том предмету одбијена као неоснована жалба тужиоца изјављена на закључак Секретаријат ... број ... од 16.10.2019. године којим је одбачен као неблаговремен захтјев тужиоца за достављање рјешења о удаљењу тужиоца с посла и повраћај у пређашње стање, која одлука је донијета примјеном одредаба члана 73 и члана 93 став 1 Закона о општем управном поступку („Службени гласник РС“ број („Сл. гласник РС“ број 13/02, 87/07, 50/10 и 66/18). Према наведеном, за тужиоца у том управном спору је било спорно достављање рјешења о удаљењу с посла односно датум његовог уручења,

а након тога да ли је благовремено поднио захтјев за достављање рјешења и повраћај у пређашње стање, које чињенице се утврђују по одредбама члана 69-86 и 91-96 Закона о општем управном поступку, због чега се у том поступку није оспоравало рјешење о удаљењу с посла већ рјешење о одбијању захтјева тужиоца за достављање рјешења и повраћај у пређашње стање, дакле радило се о питањима која се тичу поступка а не о материјално-правним одредбама које регулишу радно-правни статус тужиоца.

Оспореним актом је поводом жалбе Д. Ш. из Б. и Н. К. из Б. поништен јавни конкурс за пријем приправника са завршеном високом стручном спремом VII степен-Е. Ф., или Ф. ... који је објављен у дневном листу Г. С. дана 30.09.2020. године и на интернет страници Секретаријат ..., и поништено ј рјешење директора Секретаријат ... број ... од 13.11.2020. године, којим је тужилац примљен у радни однос на одређено вријеме у трајању од једне године у Секретаријат ... (став 1 диспозитива), а тачком 2 диспозитива је одређено да је именовани дужан ступити на рад у року од 15 дана од дана коначности тог рјешења, док је тачком 3 диспозитива одређено да ће права из радног односа утврђена Законом о државним службеницима, Закона о платама запослених у органима управе и посебним колективним уговором, бити одређена посебним рјешењем.

Уважење жалбе Д. Ш. и Н. К., те поништење јавног конкурса и рјешења о пријему тужиоца у радни однос у својству приправника, тужени орган је образложио садржајем одредаба члана 30 Закона о државним службеницима којим је прописано да је за запошљавање и попуњавање упражњених радних мјеста потребно да је радно мјесто систематизовано правилником и да одговара кадровском плану републичког органа управе за текућу годину а наведено се односи на радна мјеста намјештеника и државних службеника као и приправника. С тим у вези тужени наводи да је Правилником о унутрашњој организацији и систематизацији радних мјеста у Републичком секретаријату за законодавство („Службени гласник РС“, број: 26/12 и 42/18) и то одредбом члана 40 став 1 прописано да се ради оспособљавања за самостални рад на пословима и задацима одређене струке, у радни однос у својству приправника на одређено вријеме могу примити лица без радног искуства са завршеном високом стручном спремом, а да се број и структура приправника одређује посебним актом директора. Због наведеног је закључено да је јавни конкурс требао бити расписан у складу са посебним актом директора, што је изостало, као и да недостаје документација која се наводи у образложењу првостепеног акта, па да је спорно да ли је предметни конкурс расписан у складу са актом директора. У том смислу тужени је констатовао да је првостепено рјешење донесено уз погрешну примјену материјалног прописа, те на основу непотпуно утврђеног чињеничног стања па да његову законитост није могао испитати, те је дао упуте да првостепени орган у поновном поступку предузме радње како би спровео и окончао поступак јавног конкурса за пријем приправника са завршеном високом стручном спремом VII степен Е. Ф. или Ф. ..., у складу са одредбама Закона о државним службеницима, Програма стручног оспособљавања и начина полагања испита приправника у органима управе Р. С. и Правилника о јединственим правилима и процедури јавне конкуренције за запошљавање и постављање државних службеника.

Из наведеног произлази да се побијаним рјешењем нижестепени суд правилно огласио стварно ненадлежним за поступање по тужби против уводно означеног оспореног акта јер тај акт није донијет у вршењу јавних овлашћења, односно исти није донијет примјеном Закона о општем управном поступку, нити је првостепено рјешење

поништено због повреде правила поступка. У конкретном случају се ради о примјени материјално-правних прописа који су наведени у образложењу оспореног акта а који регулишу радно-правни статус приправника односно њихов пријем и распоређивање на одређено вријеме у републичком органу управе.

На основу одредаба члана 235. тачка 2. Закона о парничном поступку, који се у управном спору примјељује на основу члана 48. ЗУС одлучено је као у диспозитиву овог рјешења.

Одлука из става 2. изреке се заснива на одредбама члана члана 386. став 1. Закона о парничном поступку, у вези са чланом 48. ЗУС, јер нису били ипуњени уаслови за досуђивање трошкова тужиоцу, с обзиром да тужилац није успио у овом спору јер је његова жалба одбијена.

Записничар
Маја Савић

Предсједница вијећа
Едина Чупељић

Тачност отправка овјерава
Руководилац судске писарнице
Биљана Аћић